

go obligatos se ad plura Festa sibi habent persuasum, occasio illis multiplicis transgressionis offertur; quam vitare cum debeant Parochi, non possunt a peccato graui in simulatione circa priuilegij reuelationem excusari. Et vtinam dissimulatio dicta ex bono illo oriatur zelo, & non ex turpis lucri respectu, vt scilicet plura Festa cum sint, Indorum crescant obligationes. Neque D. Thomas omnibus citatis locis quidquam habet, ex quo illius Auctoris doctrina possit vel apparenter confirmari. Ex Artic. autem 2. Quæst. 96 illud pro Indis facit, quod S. Doctor his ait verbis: non est idem possibile puero, & viro perfecto: & propter hoc non ponitur eadem lex pueris, quæ ponitur adultis. Multa enim pueris permittuntur, quæ in adultis lege puniuntur, vel etiam vituperantur. Et similiter multa sunt permittenda hominibus non perfectis virtute, quæ non essent toleranda in hominibus virtuosis. Sic ille. Quod quidem casui præsentis conuenienter aptatur, cum constet Neophytos puerorum instar esse, & ita circa leges non debent aduulorum more tractari, vnde neque conandum vt ad communia iura dissimulatione priuilegiorum in omnibus, & per omnia reducantur.

D. Thom. doctrina pro Indis faciens.

CAPVT XVI.

De Priuilegijs Indorum circa secundum Ecclesiæ Præceptum annuæ Confessionis.

Priuilegiū circa annuam confessionem, quam tribuat latitudinem.

DE priuilegijs circa Confessionem multa dicta Cap. 11. Neque hoc loco plura sunt, quæ addi oporteat. In ordine autem ad annuæ Confessionis obligationem nullum speciale inuenio, nisi quatenus cum obligatione communicandi Paschali tempore solet esse coniuncta, de qua Capite sequenti. Cum enim præceptum illud possint implere a Septuagesima vsque ad Octauam Corporis Christi; ultra annum & menses aliquos differri eius adimpletio potest: si videlicet qui est die Septuagesimæ confessus, anno sequenti in Octaua Corporis Christi confiteatur. Iuxta probabilem enim, & satis receptam opinionem, annus non debet esse naturalis, sed Ecclesiasticus. Sicut ergo contingere potest, vt qui die 15. Martij, in quam incidit Dominica Palmarum, confessus est, anno sequenti die Maij, in quâ Octaua Paschæ incidat, confiteatur, & sic præceptum adimpleat, vbi ultra anni naturalis spatium notabilis apparet excessus: vel si id accidere nequeat attentâ ratione temporum, saltem ex vi præcepti non repugnaret, quia totam illam latitudinem annus Ecclesiasticus habere potest: Ita & in casu nostro philosophandum est: totum enim illud spatium a die Septuagesimæ vsque ad Octauam Corporis Christi, ad annum Ecclesiasticum pro Indis, & Neophytis alijs spectat, vnde intra illud impletio præcepti stare potest.

Consuetudinem circa hoc extare, & posse præualere.

429 Vbi non immeritò addere possumus, seclutò priuilegio stare posse prædictam anni computationem, ratione scilicet consuetudinis, quam extare in locis aliquibus testatur Synodus Diocesana Limentis Anni 1614. Lib. 1. Cap. 5.

Tituli 5. & generalem esse Pacensis sub Illustrissimo ac Doctissimo Dom D. Feliciano a Vega Libr. 1. Titulo 2. Cap. 4. Circa hoc enim posse consuetudinem præualere, dubitari nequit, quia circa id versatur, quod est de præcepto Ecclesiastico, iuxta communionem Doctorum sententiam, ex quibus aliquos adducit & sequitur P. Escobar de Mendoza Tomo 2. Theologiæ moralis Lib. 15. num. 71. vbi marginale summariū errat, sic enim illud, Hoc mihi placet, cum tamen non placeat nisi priori loco relata sententia, quæ est Scoti, Durandi, Gabrielis, Richardi, Paludani, & aliorum.

430 Ad maiorem autem securitatem priuilegium est à Sede Apostolica impetratum, & est illud Urbani Octauij, quod habetur authenticum in archiuo Collegij Limani Societatis IESV, tenoris sequentis.

Urbanus PP. VIII.

Ad futuram rei Memoriam.

Cum sicut dilecti filij Communitas, Vniuersitates, & homines Regnorum Peruanij, de Chile, & Paraguay, in Indijs Occidentalibus, Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi ob eorum multitudinem, & Confessariorum penuriam inibi vigentem, peccata sua infra breue tempus confiteri minime possint, vnde fit vt quam plures illa nullatenus, aut minus accuratius & fructuosius confiteantur, cupiantque propterea dictis Exponentes sibi per Nos, vt infra opportune prouideri. Nos qui omnium Christi fidelium salutem pro Pastoralis nostræ sollicitudine ingiter inuigilamus, Exponentes præfatos spiritualibus fauoribus & gratis prosequi volentes, & eorum singulares personas à quibusus excommunicationis & c. Supplicationibus eorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinari, & ex sententia nonnullorum Romane Curie Prælatorum hac super re specialiter à Nobis deputatorum. Quod in Regnis præfatis tam Indi, quam Mestizi vulgò nuncupatis vel ab Indis & Europæis: nec non Æthiopes, seu Mauri, & Mulati etiam vulgò nuncupati, vel qui ab Europæis & Mauris nati sunt: Præcepto Ecclesiæ de confitendo peccata sua, & sumendo Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento quotannis, possint à Dominica Septuagesimæ vsque ad, & per totam Octauam festi Sanctissimi Corporis Christi satisfacere, Apostolicâ auctoritate tenore presentium concedimus & indulgemus. Non obstantibus Apostolicis, ac Lateranensibus sub Innocentio Papa Tertio Prædecessore nostro celebrati, aliorumque Conciliorum vniuersalium, & Prouincialium, Synodaliumque, generalibus vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datis Romæ apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris, die 16. Aprilis 1639. Pontificatus nostri Anno 16.

M.A. Maraldus.

Quæ concessio quomodo sit Indicis alijs Prouincijs communis constat ex dictis n. 114. & Mestizorum ac Mulatorum nomine qui veniant, dictum Titulo 5. num. 274. & seqq. Licet autem penuria Confessariorum non adeo magna alicubi sit, priuilegio tamen vti licebit, quia concessio generalis est, & pro communi necessitate.

Notata aliqua circa illud.

tate

tate facta supplicatio; cum tamen Exponentes ita non esse in locis aliquibus neuitquam ignorarent, quod & Pontifex potuit sibi verosimiliter persuadere. Dum ergo non distinxit, visus generaliter concessisse, iuxta dicta numer. 435. & alibi. Et hæc satis iuxta prædictam concessionem.

Concilium Limentis concedens absoluitonem casuum omnium, an obliget post diuisionem Prouincie, & eius vim habeat concessio vrgens præstantes ad aliam.

431 Præterea; quia num. 399. diximus in Concilio Limentis omnibus Parochis, & Confessarijs Indorum approbatis, casus omnes concedi; obseruare oportet, post celebratum illud vt Prouinciale, vnam illam Prouinciam in duas fuisse diuisam, Limentem inquam, & Argentinam, quia Argentina Ecclesiâ in Metropolitana erecta, à cuius Archiepiscopo suum est etiam Prouinciale Concilium conuocatum & celebratum, de cuius conformatione ab Apostolicâ Sede licet illos sine nouâ concessione eosdem absolueret. Ad quod dico factâ diuisione videri cessasse Limentis Concilij auctoritatem erga nouæ Prouinciæ membra & Capita, iuxta multorum sententiam. Et in primis Archiepiscopus non manet Concilio subiectus, quia quando illud est coactum, talis dignitas non erat; vt autem illi onus imponi posset pro futuris temporibus, debebat dignitas talis vt talis in eodem Concilio habere suffragium. Quemadmodum enim si ad Concilium vnus non fuisset vocatus Episcopus, cum vocari posset, Concilium aut esset nullum, aut Episcopo tali, sicut & eius subditis, legem nullam possent imponere: ita neque Archiepiscopo, qui neque per se, neque per alium, in quo esset eadem dignitas, Concilio interfuit, nec potuit interesse.

Negatiua pars ostenditur, quoad subiectionem.

432 Ex quo argui etiam pro nouâ Prouinciâ potest: nam Archiepiscopus non tenetur Legibus Concilij, eò quod dignitas talis vt talis Concilio non potuit interesse: ergo neque Prouincia. Illatio ostenditur; quia Prouincia vt talis Concilio non interfuit, per sua scilicet Capita, quæ eam vt talem repræsentarent: diuersus enim valde status illius est, vt sub diuerso Metropolitanato existit, & diuersis legibus est subiecta, quæ per Prouinciale Concilium condi possunt, nec debet simul antiquis nouisque grauari. Si enim Legibus antiquis tenetur, non poterunt illæ per Concilium ex nouis Suffraganeis congregatum reuocari. Tenetur enim, quia Concilium prius supra membra & Capita est: Superioris autem leges nequit inferior abrogare. Iuxta hæc ergo, cum auctoritas Concilij cesset, cessabit etiam præfata ad absoluendum concessio; quia cessat iurisdicctio ad concessionem penitus requisita. Nihilominus oppositum videtur dicendum: quia cum ratio à Concilio adducta valde vrgens sit, & negotium salutis animarum in momenti magni rebus agatur, credendum omnino est Prælatos nouæ Prouinciæ in idipsum consentire, & velle non irritari ea, ex quorum irritatione inconuenientia adeo ingentia sequerentur. Concilij verba sic habent: Presentis auctoritate Synodi, Parochis, & approbatis Confessarijs Indorum, casus Episcopis reseruati conceduntur, vt ab omnibus illis, & Confessarijs an-

Concil. Limentis 3.

Notata aliqua circa illud.

Theſauri Indici Tom. II.

Indos, cum id expedire in Christo indicauerint: ne Indi propter imbecillitatem suam, & spiritualis sensus inopiam, dum ad Superiores pro reseruato casuum absoluteione recurrere cessant, quod crebro fit, conscientijs suis illud experiantur noxium, quod pro earum salute ab Ecclesiâ prouisum est. Sic Concilium: addens tandem: Liceat tamen Episcopo aliquibus Parochis hanc facultatem restringere, cum ei videbitur expedire. Sed certè vix apparet conuenientia aliqua huiusmodi restrictionis, suppositâ ratione à Concilio adductâ, damni inquam conscientijs Indorum imminenti, si ad Superiores recurrere compellantur, propter imbecillitatem suam, & spiritualis sensus inopiam: Vnde non scimus restrictionem talem Confessarijs impositam. Et ita propter rationem dictam omnibus Parochis & Confessarijs dicendum est talem competere facultatem. Quod autem Concilium non Confessarios indefinitè posuit, sed Confessarios Indorum, non ideo fuit, quia ad Confessiones Indorum debent esse specialiter approbati: sed Concilium id posuit, quod est minimum in genere approbationis: pro Confessionibus enim aliorum limitationes esse solent, pro Indis autem nulla: quia ad eorum Confessiones audiendas minima omnium sufficientia ad hoc genus ministerij sufficiens iudicatur, sicut & ad Æthiopum Confessiones, circa quos idem dicendum, ob eandem prorsus rationem. Videantur dicta, numer. 129.

Cur Confessarij Indorum ex-presi.

Idem pro Æthiopijs.

CAPVT XVII.

De Priuilegijs Indorum circa Sacram Communionem, secundum quod tertio est Ecclesiæ indicta Præcepto.

DE iis, quæ ad præceptum hoc spectant, & Communionem Paschalem concernunt, dictum Cap. 10. 5. Capite præced. Sed quia illud ad Communionem etiam pro Viatico sumendam adstringit, pro vtroque hoc loco adicienda nonnulla ad peculiarem Indorum causam opportuna.

433 Et illos quidem, sicut & Neophytos alios ad Paschalem Communionem teneri certissimum est, quidquid nonnulli circa eorum incapacitatem ineptè discurrant. Exculti sanè multis æquantur Hispanis, & Europæis alijs, quin & quandoque illis ad sacrum epulum aptiores. Vitium illis ebrietatis obicitur, quibus, vt ebrj sint, vinum ab iis, qui circa extirpationem vitij huius validè obniti debuerant, passim obruditur, qui & communicant ipsi, indigniores procul dubio, cum grauius delinquant, neque animum habeant ab eo se lulento statu vindicandi. Hoc ipso, quo hæc scribo, anno, testis fidelissimus, & oculatus sacerdos retulit, cum in quodam Indorum populo omnes Communionem fuissent sacrâ refecti, vespere ebrjos deprehensos: sed in promptu causam fuisse, vini scilicet copiam eidem à Præatore violenter obtrusam, quod velint nolint empturi sunt, & per Caciquos distributum, nec bonum tamen, excessiuo nihilominus pretio dato, bibituri. Dolebat ille, & meritò tanti mali

Indos, & Neophytos alios ad Paschalem Communionem teneri.

Ebrietas que obicitur, quam habent causam.

L.L. 3 labem,